

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 151/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky predbežne prerokoval návrh navrhovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou PIHORŇA, LENÁRT, JAŠŠO, s. r. o., Hrnčiarska 29, Košice, IČO 50 453 785, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Peter Pihorňa, proti rozhodnutiu Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. k. VP/161/2021/K z 13. októbra 2021 a opravnému rozhodnutiu z 1. februára 2022 vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov a takto

r o z h o d o l :

Návrh **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh navrhovateľky a skutkový stav veci

1. Navrhovateľka sa návrhom doručeným ústavnému súdu 7. marca 2022 domáha preskúmania uznesenia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor pre nezlučiteľnosť funkcií“) č. k. VP/161/21/K z 13. októbra 2021 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) v znení opravného rozhodnutia z 1. februára 2022 (ďalej len „opravné rozhodnutie“) vydaných v konaní podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“). Navrhuje tieto rozhodnutia zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.

2. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľke ako verejnej funkcionárke – bývalej členke štatutárneho orgánu – ekonomickej riaditeľke Detskej fakultnej nemocnice [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nemocnica“) odvolanej z verejnej funkcie 24. septembra 2020 bola výborom pre nezlučiteľnosť funkcií podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) a čl. 9 ods. 16 ústavného zákona uložená pokuta vo výške 4 671,16 eur za porušenie povinností vyplývajúcej z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Navrhovateľka

bola povinná podať písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej len „oznámenie“) za rok 2020 do 30. apríla 2021, podala ho však až 23. augusta 2021.

3. Opravným rozhodnutím výbor pre nezlučiteľnosť funkcií opravil výrok napadnutého rozhodnutia v časti výšky uloženej pokuty na sumu 3 992,19 eur. Opravil aj časť odôvodnenia týkajúcu sa oznámenia riaditeľky nemocnice č. 2143/2021/RDFN z 8. novembra 2021 o ročnom príjme navrhovateľky za rok 2020 vo výške 56 053,93 eur a o jeho mesačnej výške 4 671,16 eur predstavujúcej jednu dvanástinu. Nahradil ho odôvodnením, podľa ktorého na základe požiadavky navrhovateľky listom z 8. novembra 2021 o preskúmanie správnosti sumy oznámeného ročného príjmu bol listom riaditeľky nemocnice č. 139/2022/RDFN z 26. januára 2022 výboru pre nezlučiteľnosť funkcií oznámený opravený údaj hrubého príjmu navrhovateľky do 24. septembra 2020 vo výške 47 906,34 eur. Výška pokuty uvedená vo výroku potom zodpovedá mesačnému platu navrhovateľky. Podľa odôvodnenia opravného uznesenia došlo pri písomnom vyhotovení napadnutého rozhodnutia pri výpočte pokuty k nesprávnemu stanoveniu výšky ročného príjmu navrhovateľky. Nesprávnosť nemohla ísť na ťarchu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, keďže vychádzal z listu riaditeľky nemocnice z novembra 2021. Správnosť oznámenej sumy bola na požiadavku navrhovateľky preskúmaná, čo nemocnica oznámila výboru listom z januára 2022. Z toho dôvodu výbor pre nezlučiteľnosť funkcií opätovne stanovil pokutu. Odkázal na využitie analógie podľa § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) . Došlo k „chybe v počtoch/výpočte pokuty“, napadnuté rozhodnutie bolo nutné opraviť a upovedomiť o tom účastníka konania.

II.

Argumentácia navrhovateľky

4. Navrhovateľka uvádza, že v obdobnej veci v konaní pod sp. zn. VP/168/21/K výbor pre nezlučiteľnosť funkcií v rozhodnutí z 13. októbra 2021 proti verejnému funkcionárovi I. G. začal konanie v súlade s čl. 9 ústavného zákona, avšak konanie proti nemu zastavil. Podľa okolností ide o totožnú vec, keďže odvolaný bol 23. septembra 2020, povinnosť podať oznámenie nesplnil do 30. apríla 2021 a túto povinnosť vykonal dodatočne. Napriek rovnakým znakom boli prípady posúdené rôzne. V prípade odklonu od existujúcej judikatúry majú orgány povinnosť uviesť dôvody na odklon. Rozhodnutia neuvádzajú vyhodnotenie skutočností, ktoré viedli k záveru o uložení sankcie. Navrhovateľka odkazuje na základné zásady spravodlivého procesu, na princíp univerzalizácie, ochranu pred svojvôľou, princíp legitímneho očakávania, princíp rovnosti, zákaz diskriminácie, cituje z rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 14/07, III. ÚS 192/06. Vzhľadom na posudzované subjekty, časové hľadisko, dátum vydania jednotlivých rozhodnutí by podľa navrhovateľky malo byť predmetné konanie zastavené aj proti nej v súlade so zásadou legitímneho očakávania.

III.

Posúdenie dôvodnosti návrhu

5. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda o vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene

a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Ústavný súd v konaniach vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov judikoval, že zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom ich funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona (IV. ÚS 177/07, III. ÚS 141/2010, II. ÚS 188/2014).

7. Konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je konaním *sui generis* upraveným ústavným zákonom, v rámci ktorého oprávnený orgán v konečnom dôsledku rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach verejných funkcionárov vyplývajúcich verejným funkcionárom predovšetkým z čl. 4 až 8 ústavného zákona (III. ÚS 229/2017, II. ÚS 315/2018). V takomto konaní musí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona).

8. Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

9. Ústavný súd, vychádzajúc zo systematického a z jazykového výkladu relevantných ustanovení ústavného zákona, považuje charakter mechanizmu ukladania sankcií za obligatórny, pričom verejnému funkcionárovi možno ukladať iba sankcie upravené týmto zákonom (III. ÚS 169/08). Nesplnenie povinností vyplývajúcich verejným funkcionárom z ústavného zákona pritom zakladá legálny a legitímny dôvod na uplatnenie (ústavnoprávnej) zodpovednosti podľa tohto ústavného zákona príslušným orgánom verejnej moci, t. j. verejný funkcionár, ktorý si tieto povinnosti dôsledne nespĺní, sa vystavuje možnému sankčnému postihu podľa príslušných ustanovení tohto ústavného zákona (IV. ÚS 716/2013).

10. Ústavný súd tiež judikoval, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov leží dôkazné bremeno primárne na dotknutom verejnom funkcionárovi (navrhovateľovi), ktorý, aby bol v konaní pred ústavným súdom úspešný, musí preukázať, že jeho konanie ako verejného funkcionára nebolo v rozpore s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona, teda že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z tohto

ústavného zákona neporušil, a preto nebol dôvod, aby bol sankcionovaný napadnutým rozhodnutím, ktorého súčasťou je spravidla aj pokuta (II. ÚS 125/2016, II. ÚS 787/2016, III. ÚS 632/2017, II. ÚS 183/2021).

11. Z ustanovení zákona o ústavnom súde (§ 234 a nasl.) vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je v právomoci ústavného súdu preskúmať, či je rozhodnutie orgánu konajúceho vo veci ochrany verejného záujmu z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné.

12. Návrh verejného funkcionára na preskúmanie rozhodnutia výboru ústavným súdom podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona, ako aj návrh na preskúmanie rozhodnutia príslušného orgánu verejnej moci podľa čl. 10 ods. 3 a 4 ústavného zákona nie je možné považovať za riadny opravný prostriedok a konanie pred ústavným súdom o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov nie je odvolacím (druhostupňovým) konaním (II. ÚS 878/2014). Tento záver ústavného súdu zotrúva v platnosti aj po zmenách, ku ktorým došlo prijatím zákona o ústavnom súde a noviel ústavného zákona účinných od 1. januára 2020. Zavedením primeranej aplikácie správneho poriadku v § 11a ústavného zákona došlo okrem iného k potvrdeniu nazerania ústavného súdu na otázku právoplatnosti rozhodnutí podľa ústavného zákona v zmysle pravidiel upravených § 52 ods. 1 správneho poriadku. Keďže návrh verejného funkcionára na preskúmanie rozhodnutia výboru ústavným súdom podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona nie je možné považovať za riadny opravný prostriedok a konanie pred ústavným súdom nie je odvolacím konaním, každé rozhodnutie výboru v zmysle ústavného zákona je tak potrebné považovať za právoplatné jeho doručením dotknutému verejnému funkcionárovi.

III.1. K napadnutému rozhodnutiu:

13. Podľa čl. 10 ods. 2 prvej vety ústavného zákona dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na Ústavný súd Slovenskej republiky v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata verejnej funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi.

14. Napadnuté rozhodnutie z 13. októbra 2021 bolo navrhovateľke podľa zistenia ústavného súdu doručené 24. januára 2022. Opravné rozhodnutie z 1. februára 2022 jej bolo doručené 9. februára 2022. Na základe už uvedených úvah a zisteného skutkového stavu je potrebné vysloviť záver, že navrhovateľke začala plynúť 30-dňová lehota na podanie návrhu podľa § 10 ods. 2 ústavného zákona odo dňa doručenia napadnutého rozhodnutia. Posledným dňom na podanie návrhu bol potom 24. február 2022.

15. Ak navrhovateľka vyvodzovala dodržanie lehoty na podanie návrhu na preskúmanie napadnutého rozhodnutia od doručenia opravného rozhodnutia, s takýmto jej názorom sa ústavný súd nemôže stotožniť.

16. Aj keď podstatou opravného rozhodnutia nebolo rozhodovanie podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona, nie je možné vylúčiť, že by mohlo byť postihnuté nedostatkami odôvodňujúcimi jeho zrušenie podľa § 239 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto nie je vylúčený jeho prieskum postupom podľa čl. 10 ods. 2 až 4 ústavného zákona. Je však potrebné jednoznačne vysloviť, že lehota na podanie návrhu na preskúmanie plynie pri každom z vydaných rozhodnutí samostatne. Každý návrh na preskúmanie musí smerovať výlučne proti obsahu napádaného rozhodnutia.

V dôsledku uplatnenia popísaného postupu je preto vylúčené, aby došlo k obchádzaniu lehoty na napadnutie pôvodného, teda „opravovaného“ rozhodnutia tým, že v lehote na napadnutie opravného uznesenia navrhovateľ uplatní námietky smerujúce proti opravovanému rozhodnutiu.

17. Aj keď tým navrhovateľka sama neargumentuje, ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že do úvahy neprichádza ani prípadné analogické použitie iných právnych predpisov, ktoré riešia otázku plynutia lehoty na podanie opravného prostriedku po vydaní opravného uznesenia, ako je napr. druhá veta § 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ktorá sa vzťahuje iba na posúdenie včasnosti odvolania proti rozhodnutiu v civilnom súdnom konaní.

18. Ak sa preto navrhovateľka návrhom doručeným ústavnému súdu 7. marca 2022 domáhala preskúmania napadnutého rozhodnutia „v znení“ opravného rozhodnutia, je jej návrh potrebné považovať vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu za podaný po uplynutí lehoty stanovenej ústavným zákonom, teda oneskorene. V prípade nespokojnosti s vecným posúdením dodržania jej povinností podľa ústavného zákona a s uložením pokuty výborom pre nezlučiteľnosť funkcií mala svoj nesúhlas prejavíť podaním návrhu na ústavnom súde v lehote počítanej od doručenia napadnutého rozhodnutia a nespoliehať sa na dodatočnú opravu prípadných nedostatkov na samotnom výbore pre nezlučiteľnosť funkcií. V nadväznosti na prípadnú opravu rozhodnutia potom mohla uvažovať o doplnení už podaného návrhu (I. ÚS 701/2014). Len v takom prípade by vyvolala prieskum napadnutého rozhodnutia ústavným súdom. Z týchto dôvodov je návrh navrhovateľky vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu ešte v štádiu predbežného prerokovania potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

III.2. K opravnému rozhodnutiu:

19. Po vyriešení otázky včasnosti podania návrhu a jeho účinkov mohol ústavný súd celú argumentáciu navrhovateľky vzťahnúť výlučne proti opravnému rozhodnutiu, ktoré zostalo predmetom prieskumu. Po oboznámení sa s návrhom a opravným rozhodnutím dospel ústavný súd k záveru, že návrh je zjavne neopodstatnený.

20. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu týkajúcou sa sťažností podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Tieto závery judikatúry ústavného súdu boli aplikované aj na konanie o návrhoch podľa § 42 ods. 2 písm. v) zákona o ústavnom súde (II. ÚS 771/2014), s účinnosťou od 1. januára 2021 je na to aj výslovný zákonný podklad v zákone o ústavnom súde.

21. Navrhovateľka žiadnym spôsobom opravné rozhodnutie priamo nespochybňovala ani nenamietala dôvody jeho vydania. V rámci všeobecnej argumentácie len voľne odkázala na princípy spravodlivého procesu či ďalšie princípy, všeobecne namietala absenciu úvahy na uloženie pokuty. V celom návrhu ani netvrdila, že by neporušila povinnosť, neoznačila základné práva a slobody, ktoré mali byť opravným rozhodnutím porušené. Podstatu argumentácie navrhovateľky je možné zhrnúť do tvrdenia, že vzhľadom na zastavenie konania vedeného výborom pre nezlučiteľnosť funkcií pod sp. zn. VP/168/21/K malo byť konanie zastavené aj proti nej.

22. K stručnej námietke o absencii odôvodnenia uloženia pokuty ústavný súd uvádza, že nespozoroval v opravnom rozhodnutí nedostatky týkajúce sa formy, na základe ktorých by nebolo preskúmateľné, hoci ním boli opravované podstatné náležitosti napadnutého rozhodnutia, ako je výrok či odôvodnenie. Opravné rozhodnutie jasne uvádza celé znenie opravovaného výroku napadnutého rozhodnutia, ktorý aj po oprave obsahuje skutkovú vetu, opis konkrétneho konania, resp. opomenutia, ktorým sa mala navrhovateľka dopustiť porušenia konkrétnych povinností upravených ústavným zákonom. Z výroku vyplýva, že navrhovateľka je účastníkom konania ako verejná funkcionárka, je v ňom uvedené ustanovenie ústavného zákona, ktoré bolo týmto konaním navrhovateľky porušené, je exaktne uvedená sankcia, ktorá sa navrhovateľke ukladá za toto porušenie ústavného zákona, a aj právna norma, podľa ktorej sa táto sankcia ukladá. Prakticky ide o totožný výrok ako pri napadnutom rozhodnutí s výnimkou sumy uloženej pokuty. Podľa ústavného súdu výrok opravného rozhodnutia opravuje výrok napadnutého rozhodnutia tak, že spĺňa požiadavky kladené na výrok podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona i judikatúry ústavného súdu.

23. V opravnom uznesení je zrozumiteľne uvedený aj dôvod jeho vydania, ktorým bola nesprávnosť výšky ročného príjmu navrhovateľky, ktorý oznámila riaditeľka nemocnice. Nesprávne tak bola určená aj výška uloženej pokuty. Podľa názoru ústavného súdu nie je možné akceptovať všeobecnú výhradu navrhovateľky o neodôvodnení úvahy o uložení pokuty. Opravným rozhodnutím bola dotknutá len časť odôvodnenia týkajúca sa výšky ročného príjmu navrhovateľky a určenia výšky uloženej pokuty. Časť odôvodnenia zaoberajúca sa samotnými dôvodmi uloženia pokuty či konštatovaním porušenia povinnosti podať oznámenie nebola dotknutá. Z tohto dôvodu aj prípadné námietky odvolávajúce sa na zásadu legitímneho očakávania či princíp rovnosti nemajú súvis s opravným rozhodnutím. Závery, ku ktorým výbor pre nezlučiteľnosť funkcií dospel, nemožno označiť za zjavne neodôvodnené, keďže majú oporu v ústavnom zákone a sú jasne a dostatočne skutkovo a právne odôvodnené.

24. Argumentácia navrhovateľky o porušení zásady rovnosti tým, že v inej skutkovo rovnakej veci výbor pre nezlučiteľnosť funkcií rozhodol o zastavení konania, je nedostatočná, pretože neobsahuje bližšie dôvody a okolnosti prijatia odkazovaného rozhodnutia. Navyše nie je použiteľná na spochybnenie dôvodnosti vyslovenia porušenia povinnosti a uloženia pokuty, pretože táto otázka bola právoplatne rozhodnutá a uzavretá. Čiastočne je aj irelevantná pre posúdenie veci, keďže nepreukazuje, že navrhovateľka neporušila (resp. že splnila) povinnosť uloženú jej čl. 7 ústavného zákona, o ktorú v rámci konania o ochrane verejného záujmu ide.

25. Navrhovateľkou odkazované konanie sa vskutku týkalo verejného funkcionára vo fakticky rovnakom postavení ako navrhovateľka. Podľa príloh návrhu však bolo zastavené proti verejnému funkcionárovi z dôvodu, že na prijatie predloženého návrhu rozhodnutia nebolo dosiahnuté zodpovedajúce kvórum hlasov podľa čl. 9 ods. 9 ústavného zákona. Ústavný súd uvádza, že ide

o zákonom predvídaný spôsob rozhodovania. Postup, ktorý je v súlade so zákonom, v zásade nemôže porušovať základné práva iných subjektov. Napriek tomu ústavný súd považuje za potrebné konštatovať, že rozdielna prax v podobe, ako naznačuje navrhovateľka, už bola v minulosti predmetom návrhov na preskúmanie rozhodnutí výboru (III. ÚS 477/2013, I. ÚS 331/2021). Opakovaný výskyt takejto praxe vo všeobecnosti neprispieva k posilňovaniu dôvery občanov (verejnosti) v právny štát.

26. Ústavný súd vzhľadom na námietky navrhovateľky nenašiel ústavne a zákonne relevantný dôvod na prijatie návrhu na ďalšie konanie, keďže vzhľadom na závery ústavného súdu prezentované v tomto uznesení by ani po prijatí návrhu na ďalšie konanie nebolo potenciálne možné dospieť k záveru o neústavnosti opravného rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií. Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh navrhovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený.

27. Ústavný súd nad rámec uvedeného k odôvodneniu opravného rozhodnutia uvádza, že pri primeranej aplikácii správneho poriadku je potrebné dôsledne zohľadňovať jeho ustanovenia a ich interpretáciu vyplývajúcu zo súdnej praxe, osobitne pri tzv. neurčitých právnych pojmoch. Vo vzťahu k oprave chýb pri vyhotovovaní písomného rozhodnutia podľa § 47 ods. 6 správneho poriadku ústavný súd dáva výboru pre nezlučiteľnosť funkcií do pozornosti rozhodnutia ZSP 31/2007 či ZSP 10/2002. Pre úplnosť ústavný súd ešte dodáva, že nezohľadnenie týchto hľadísk výborom pre nezlučiteľnosť funkcií pri vydávaní opravného rozhodnutia nemohlo dosiahnuť ústavnoprávnu intenzitu porušenia základných práv a slobôd navrhovateľky. Opravné rozhodnutie fakticky pre ňu nekonštituovalo žiadne negatívnejšie následky, naopak, je pre ňu z hľadiska uloženej pokuty priaznivejšie ako (pôvodné) napadnuté rozhodnutie. Zrušenie opravného rozhodnutia pri vyhodnotení okolností ako procesného nedostatku (ak by ho navrhovateľka nenamietala) by nemohlo viesť k inému pre ňu priaznivejšiemu rozhodnutiu, ale, naopak, k zhoršeniu jej postavenia.

28. Vzhľadom na odmietnutie návrhu ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi navrhovateľky uvedenými v petite jej návrhu nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu